

ви отримує право на адвокатську діяльність в Україні з моменту включення відомостей про нього до Єдиного реєстру адвокатів України. Адвокат іноземної держави може здійснювати адвокатську діяльність в Україні з урахуванням особливостей, визначених цим Законом. Для цього слід звернутись до кваліфікаційно-дисциплінарної комісії адвокатури за місцем проживання чи перебування в Україні із заявою про включення до Єдиного реєстру адвокатів України. До заяви додаються документи, що підтверджують право такого адвоката на заняття адвокатською діяльністю у відповідній іноземній державі. Перелік таких документів затверджується Радою адвокатів України.

Безумовно, повинен пройти час, щоб висвітлити на практиці всі плюси та мінуси нового Закону, але вже зараз можна відмітити позитивні риси, як для адвокатів так і для їх клієнтів.

Кривенко О. В.

*Національний університет «Одеська юридична академія»,
асистент кафедри організації судових та правоохоронних органів*

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ТРУДОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПРАЦІВНИКІВ ПРОКУРАТУРИ УКРАЇНИ

Досліджуючи шляхи розвитку трудових прав, пов'язаних з проходженням служби в органах прокуратури, необхідно визначити праву природу відносин, що виникають у зв'язку зі вступом громадян на службу до органів прокуратури і на основі норм яких галузей права здійснюються правове регулювання трудової діяльності працівників прокуратури України.

В рамках здійснення реформування правової бази слід враховувати міжнародні стандарти і підходи до сфери дії норм трудового права і розповсюдження їх на всіх працівників, включаючи працівників прокуратури. Не має єдиного підходу до визначення правої природи відносин, що складаються між державним органом і громадянином України у зв'язку з реалізацією ним права на здійснення трудової діяльності в системі органів прокуратури, що обумовлює непорозуміння з приводу можливості застосування норм трудового права для правового регулювання діяльності працівників прокуратури. У зв'язку з цим великого значення набуває вирішення проблеми визначення галузевої приналежності норм, що регулюють трудову діяльність працівників прокуратури і питання приналежності працівників прокуратури до кола суб'єктів трудового права.

Серед науковців немає єдиної точки зору на питання галузевої приналежності правовідносин державної служби і працівників прокуратури, зокрема.

Значний вплив на регулювання правовідносин працівників прокуратури здійснюють норми адміністративного права, бо виходячи з поло-

жень чинного законодавства, працівники прокуратури входять до числа суб'єктів адміністративного права, а державна служба є одним з інститутів цієї галузі права. Поряд з тим, певні питання організації служби не входять до предмету адміністративного права, а саме, питання виникнення, зміни та припинення трудових правовідносин, соціально-правових гарантій захисту трудової діяльності працівників прокуратури та інші питання, що виникають у зв'язку з реалізацією громадянами України права на трудову діяльність в системі органів прокуратури України. Зазначимо, що вступаючи на службу до органів прокуратури, громадянин реалізує свою здатність до праці і набуває правового статусу працівника прокуратури, а отже правовідносини, учасником яких він виступає, є трудовими і є сферою дії норм трудового законодавства.

Вперше це питання було досліджено ще в середині минулого століття, при чому науковці мають різні думки щодо визначення предметом якої галузі права є названі правовідносини.

Дехто з науковців вважає, що відносини державної служби регулюються нормами як адміністративного, так і трудового права з певними особливостями. «Поступаючи на державну службу трудящі вступають у правовідносини, котрі регулюються нормами трудового права, бо діяльність державних службовців проходить в умовах певного трудового розпорядку; розпорядження адміністрації є для них обов'язковими; порушення трудової дисципліни призводять до дисциплінарної відповідальності; праця відплачувана й сплачується за її кількістю і якістю; робочий час регулюється законом; державному службовцю забезпечене право на відпочинок, тощо».

Слід зазначити, що серед науковців представників галузі трудового права таке трактування цього питання є найбільш розповсюдженим. Наприклад, Р.З. Лівшиц вважає, що «адміністративне право регулює частину організаційних (управлінських) відносин і ці ж відносини в сфері праці складають предмет трудового права».

В ст.1 Кодексу законів про працю України встановлено, що його норми поширюються на регулювання трудових відносин всіх працівників. В Законі України «Про прокуратуру» статус прокурорів і слідчих визначається як «працівник», наприклад в ст.6 п.6 зазначено: «працівники прокуратури не можуть належати до будь-яких політичних партій чи рухів», або в ст.7 п.2 «вплив у будь-якій формі на працівника прокуратури...» та ін. З цього виходить, що трудова діяльність працівників прокуратури України регулюється нормами чинного законодавства про працю. Слід відзначити, що Закон України «Про державну службу» визначив державну службу в Україні як професійну діяльність осіб, які займають посади в державних органах та їх апараті по практичному виконанню завдань і функцій держави та одержують заробітну плату за рахунок державних коштів.

Принципово важливим є визначення державної служби як професійної діяльності на певній посаді, що дає можливість визначити її як трудову діяльність і визнати працю державних службовців як найману. Крім того, в ст.3 Кодексу законів про працю України зазначається, що «законодавство про працю регулює трудові відносини працівників усіх підприємств, установ, організацій незалежно від форм власності, виду діяльності і галузевої належності».

Отже, ми бачимо, що законодавець відносить державних службовців, і працівників прокуратури, зокрема, до числа суб'єктів трудового законодавства і визначає, що правовідносини державної служби підпадають під дію норм трудового законодавства з урахуванням особливостей, що визначаються спеціальними нормами, враховуючи специфіку даних правовідносин.

Калашник О. А.

*Національний університет «Одеська юридична академія»,
аспірант кафедри організації судових та правоохоронних органів*

МІСЦЕ І РОЛЬ МІСЦЕВИХ ЗАГАЛЬНИХ СУДІВ У СУДОВІЙ СИСТЕМІ УКРАЇНИ

З проголошенням незалежності Україна взяла курс на побудову держави, у якій людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються найвищою соціальною цінністю, а права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності. Зазначена обставина зумовила необхідність створення дієвого механізму захисту прав, свобод і законних інтересів людини і громадянина. Особливе місце у вказаному механізмі займають суди, так як вони розв'язують конфлікти у притаманний виключно для них спосіб – шляхом здійснення правосуддя, ефективність і справедливість якого багато в чому залежить від правильності побудови та організації діяльності судової системи у державі.

Відповідно до ч. 3 ст. 124 Конституції України судочинство здійснюється Конституційним Судом України та судами загальної юрисдикції.

Сучасна система судів загальної юрисдикції складається з таких ланок: місцеві суди (міські, районні, районні у містах, міськрайонні суди, господарські суди Автономної Республіки Крим, областей, міст Києва і Севастополя; окружні адміністративні суди), апеляційні суди, вищі спеціалізовані суди, Верховний Суд України (Судоустрій України: підручник/ С.В. Ківалов, Ю.Є. Полянський, М. В. Косюта, В. В. Долежан; за ред. С.В. Ківалова. 2011, с. 40).

На підставі ч. 1 ст. 18 Закону України «Про судоустрій і статус судів» суди загальної юрисдикції спеціалізуються на розгляді цивільних, кримінальних, господарських, адміністративних справ, а також справ про адміністративні правопорушення.